

Hejásek si na svém domku dal záležet. Postavil ho právě tak dlouhý a vysoký, aby při zaječím hop sem, hop tam nebrzdil o stěnu, a při zvlášť podařeném skoku pošimral ušima strop. To mu bylo dobře. Připadal si jako úplně správný zajíc, ani přerostlý, ani za groš kudla, prostě akorát.

Taky se nejmíň sedmkrát denně pořádně odrazí, lízne ušima strop a zajásá:

„Hoj, hejahej! Hop!“

Když už se zajíci Hejáskovi nechce skákat, lehne si a jenom kouká do stropu. Až ho to omrzí, půjde ven a bude vonět ke kytkám.

Taky tam daleko uprostřed meze právě nějaké vyrostly. A jak voní!
Jestlipak je někdo tak rád na světě jako Hejásek?

Řekla bych, že ano.

I králíček Jujdásek se rád procházel. Přece nebude pořád vyska-
kovat ve svém domečku a sahat si uchem na strop.

Vyšel na práh a dívá se k obzoru, kde se houpají kytky, hou, hou.
Včera tam nebyly, a dneska jsou. Podivuhodné. Jujdásek je určitě
musí prozkoumat. Vždyť s každým hou vůně vanoucí zprostředka
meze libě pošimrá jeho strakatý nos.

Půjde na výlet až ke kytkám, rozhodl se.

„Přivoním si,“ maluje si cestu a usmívá se. „Jestlipak je někomu
na světě tak krásně jako mně? Jujda, ó jé!“

Ó jé...

Žádný netušil, co všechno vzejde z nápadu přičichnout ke kvě-
tinám, které se tak svůdně rozvoněly na celou mez.

Vykročili za voňavým voláním skoro na chlup ve stejnou chvíli.

